

Side, nedsat denne Kommission, afholdt Udgifterne derved og taget det paa sin egen Kasse. Ministeriet har dernæst ogsaa givet denne Kommission en ganske eendommelig Bemyndigelse. Ministeriet har nemlig bemyndiget den til af Statens rentebærende Midler at udlaane, uden nogen Begrændsning med Hensyn til Størrelsen, til Eiendomsbesiddere paa St. Croix Penge paa de i en Skrivelse fra Ministeren til Kommissionen nærmere angivne Betingelser. Ogsaa dette Punkt har været under Overveielse i Udvalget. Jeg skal ikke negte, at efter de Bemærkninger, der ere fremkomne i Motiverne, og efter hvad den ærede Finantsminister derefter har udtalt som Svar paa Udvalgets Spørgsmaal til Finantsministeren, er jeg noget i Tvivl om, hvorledes det nuværende Ministeriums Opfattelse egentlig er af dette Forhold til Statens rentebærende Midler. Nu, maasse er det, hvorledes Ministeriet opfatter disse Ting, Noget, vi ikke her kunne gjøre Krav paa at have en bestemt Mening om; ialtsald har jeg tidligere været af den Mening, at Ministeriet ligeoverfor Statens Finantsforstand stod saaledes, at det nærmest ansaa sig for besjætt til at foretage sig Alt, hvad det i det givne Øieblik ansaa for nødvendigt for at soutenere Stillingen, og saa er det ganske vist vanskeligt at angive noget bestemt System eller nogen bestemt Begrændsning. Der maa man undertiden, saaledes som Ministeriet gjorde i sin underdanige Skrivelse, holde paa en Berettigelse til at gaa videre, men i Modsetning dertil ser jeg, at Finantsministeren opstiller Grændser for sin finantsielle Administration, som jeg ikke tror, at der var Grund til at vente fra den Side. Saaledes siger den høitærede Minister i et Svar til Udvalget paa et Spørgsmaal om, hvorvidt Kommissionen ved sin Nærværelse paa St. Croix har disponeret over Statens Pengemidler enten ved Laan eller ved Gaver, at selvfølgelig har Kommissionen ikke ved Gaver disponeret over Noget af Statens Midler. Dette Ord „selvfølgelig“ har sleet mig. Jeg ser, at den høitærede Minister betragter det som en Selvfølge, at en Kommission, som har Bemyndigelse fra ham, ikke kan faae en Bemyndigelse til at gjøre Gaver. Altsaa drager dette Ministerium en bestemt Distinktion imellem Gaver og Laan. Jeg maa tilstaa, jeg veed ikke, hvori denne Distinktion begrundes, jeg har ikke tidligere set nogen statsretlig Udsvikling af, hvorved en saadan Distinktion skulde begrundes. Mig forekommer det, at, naar Ministeren kan paa egen Haand laane ud af Statsmidlerne, maa han ogsaa kunne give dem bort, og i det Hele taget har jeg ikke her faaet Indtryk af, at Ministeriet mente at være underkastet nogen Begrændsning i sine Dispositioner. Men hvad der er mærkeligere og finere er, at der i Ministeriets Afgang til at laane ud ikke er nogen almindelig Frihed; der er draget meget skarpe og fine Distinktioner,

men jeg veed ikke, hvori de ere begrundede. Ministeriet havde nemlig givet Kommissionen Bemyndigelse til at laane ud af Statens rentebærende Midler til 6 pCt. og med en Tilbagebetalingsfrist af to Aar. Ministeren anser sig altsaa for fuldstændig kompetent til ikke alene at disponere over Statens rentebærende Midler ved at laane dem ud til 6 pCt. og paa to Aar, men ogsaa til at bemyndige sin Kommission til paa Ministeriets Vegne at foretage slige Dispositioner. Det har imidlertid vist sig for Kommissionen, at der paa St. Croix ikke var noget Begjer om at faae disse Laan, der var Ingen der, som havde Lyft til at faae Laan til 6 pCt. med en Tilbagebetalingsfrist paa to Aar, af dem, for hvem Laanene vare bestemte. Efter Kommissionens Indstilling er Ministeriet derefter kommet til at foretage en Forandring i Billaarene for disse Laan; der forlanges ikke længere 6 pCt., men 5 pCt., og der er nu ikke længere Tale om en Tilbagebetalingsfrist paa to Aar, men paa ti Aar. Men det Allermærkeligste er dog, at Ministeren siger, at paa disse forandrede Billaar bør Rigsdagen være medvirkende til disse Ting; dette, en Tilbagebetalingsfrist af ti Aar og en Rente af 5 pCt., anser Ministeriet sig ikke for besjætt til paa egen Haand at kontrahere. Jeg tilstaa, at jeg er aldeles uden noget som helst Holdepunkt med Hensyn til, hvorledes en saadan Distinktion skal begrundes. Det er ikke Renten, hvorpaa det kommer an; thi, efter hvad jeg ser af Motiverne, vil det ikke volde Banfælighed; Ministeren kan laane ud til 6 pCt., naar Stillingen kræver det, men han kan ogsaa laane til 5 pCt., hvis Stillingen fordrer det, ja endogaa til 4 og 3 pCt., eller maasse ogsaa aldeles rentefrit. Efter Motiverne fremgaar det, at dette Punkt ikke volder nogen Banfælighed. Naar derimod Tilbagebetalingsfristen bliver ti Aar istedetfor to Aar, forandrer Sagen sig, saa kommer Ministeren i Grindring om Rigsdagen, og saa skal der gives Bevilling hertil, for at det kan gaa. Jeg finder det nu meget naturligt, om Udvalget saa henvender sig til Ministeren for at faae disse Gaader oplarede, og for at faae at vide, hvorledes det i den Henseende staar med den ærede Ministers Besjæelse. Heller ikke i den Henseende er det imidlertid lykkedes at faae den høitærede Minister i Tale. Ministeren har sleet sig til No med, at Udvalget og Folkethinget nok ialtsald vilde være enige med ham i, at Laan paa de Billaar, han nu foreslaar, kræve Rigsdagens Medvirkning, og saa mener Ministeren, at vi paa den anden Side kunne slaa os til No med, at Laan paa andre Billaar anser Ministeren sig for besjætt til at give uden Rigsdagens Samtykke. Jeg kan dog ikke deri være ganske enig med den høitærede Finantsminister. Jeg tror, at mod den i Loven, hvad enten det nu er i dens Text eller i dens Motiver, fremkomne Paastand om Bemyndigelse for Ministeren til at udlaane Statens